

DO TEK

Informace pro farnost Vlašim

Únor 2017

Náklady na vydání 8 Kč

**Hospodin je mé světlo a má spása,
koho bych se bál?**

Uvedení Páně do chrámu

Tento svátek nás svým dějem a obsahem ještě vrací k vánočním svátkům, neboť je vázán na Narození Páně skutečným počtem dní, jímž dnes oslavovaná událost následovala po narození. Připomínáme si setkání Páně se Simeonem, s Annou a nakonec s věřícími vůbec.

Ježíš je „Světlo k osvětlení národů“ (Lk 2,32).

Křesťan pak má být viditelným, konkrétním, všem pochopitelným a praktickým znamením a důkazem, že přišlo Světlo na svět.

Pro meditaci: Světlo k životu

„Když uplynuly dny jejich očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina – jak je psáno v zákoně Páně: vše co je mužského rodu a otevírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu – a aby podle ustanovení zákona obětovali dvě hrdličky nebo dvě holoubata.“

Ve Starém zákoně Hospodin nařídil skrze Mojžíše, aby matka, které se narodí syn, po 40 dnech s ním přišla do chrámu k obřadu tzv. očišťování a zároveň obětování. Jako očistnou oběť měli přinést beránka a hrdličku nebo holoubátko. Chudí jen dvě holoubátka. V tom byla připomínka hříchu, se kterým člověk přichází na svět, a potřeba Vykupitele. Dnes je svátek zaměřen právě na toto obětování, které je svátkem také Jeho představení v chrámu a – díky proroctví Simeona – i lidem.

Vlastní obětování vycházelo ze starozákonního předpisu o prvorozených. Původně měli být posvěceni ke kněžské službě na památku zázračného uchránění izraelských prvorozenců v Egyptě, v té noci, kdy egyptští byli usmrceni. Později byli vyvoleni jen synové kmene Lévi a ostatní se na památku původního ustanovení vykupovali. Boží Syn by toho neměl zapotřebí, ale jako syn podle těla z kmene Judova se mu podrobil, neboť nepřišel zákon zrušit, ale naplnit. Podobně jako se zařadil mezi kajícíky později u Jordánu, zařadila se svatá rodina i zde.

Pak vystoupil staříčký Simeon: *„Byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. ... vzal ho (Ježíše) Simeon do náručí a takto chválil Boha: Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly Tvé spasení, které jsi připravil přede všemi*

národy – světlo, jenž bude zjevením pohanům, slávou pro Tvůj lid Izrael.“ (Lk 2,25–32). A po požehnání dodal k matce: „Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat – i tvou vlastní duši pronikne meč – aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí.“ (Lk 2,34–35). Simeon v prorockém duchu viděl boj, který bude Spasitelem vyprovokován. Jedni mu budou zatvrzele odporovat, druhí budou pozvednuti z hříchu. Pro matku Boží smutná předpověď, že pro někoho bude Ježíšova oběť marná, vrcholí předpovědí bolestné účasti jejího srdce.

Věnujme ještě pozornost Simeonovým slovům o světle. Také sám Pán Ježíš později řekl: *„Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12).* Ježíšovo světlo má pro nás prvořadý význam a světlo svíce symbolizuje také Ježíše ve slavnostním průvodu, konaném církví o tomto svátku. Svěcení svící a jejich používání jako hromniček nám připomíná, že Pán je s námi. A proto se zapalovaly i kolem umírajících.

Jakoby poslední postavou tohoto svátku je prorokyně Anna, která mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení. Takovou „poslední postavou“ by měl být každý z nás a v Anně mít příklad. Celý svět očekává vykoupení, jen si to neuvědomuje.

Předsevzetí, modlitba

Předsevzetí jsou skrytá v posledních dvou odstavcích. Dotvořme je v rozjímání. V závěrečné modlitbě se spojme s celou církví slovy z breviáře: *„Všemohoucí, věčný Bože, když se Tvůj jednorozenný Syn stal člověkem, byl Ti představen v chrámě; my si to dnes připomínáme a pokorně prosíme: očisti naše nitro, abychom mohli předstoupit před Tebe. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.“*

Panna Marie Lurdská

Tento den je výroční připomínkou prvního zjevení Panny Marie v jeskyni Massabielle u Lurd Bernardetě Soubirous v roce 1858. Lurdy se staly nadějí pro velmi mnoho nemocných. Mnozí tam nacházejí úlevu, někteří i uzdravení. Lurdy podnítily v církvi péči o trpící a nemocné. Není proto náhodou, že tento den se stal zároveň i Světovým dnem nemocných.

Pro meditaci: Nedotčená hříchem a plná lásky k hříšníkům

Slavíme zjevení Panny Marie Lurdské, která se v Massabielle setkala s Bernardetou Soubirous celkem osmnáctkrát. Cílem bylo předat Bernardetě (jejíž připomínka je 16. 4.) poselství, aby se lidé modlili a činili pokání za hříšníky. Tedy výzva k obrácení v zemi, kde nejvíc vyhasínala víra a v době ohrožování svobodnými zednáři, kteří šířili liberalismus a podporovali uvolněnou morálku. P. Maria prosí z Lurd i z pozdějších míst zjevení o „Pokání!“ – o obrácení. Nedotčená hříchem a plná lásky k hříšníkům si od nás přeje boj proti hříchu jako největšímu zlu. Zde můžeme vyčíst, že dokonalá láska k bližnímu sebou nese i zásadní postoj proti hříchu. V liberálním postoji ke hříchu není ani pravé lásky k bližnímu, jen bláznovství. Proto je nutné činit pokání, které je cestou k přijetí vykoupení.

To, co mnohé nejvíce přitahuje do Lurd, je léčivý pramen a zázračná uzdravení. Často se přehlíží, že nejzázračnějšími uzdraveními jsou uzdravení duše. Zázračný pramen je požehnaný prostředek. Mnozí poznávají, že důležitější je uzdravení duše než uzdravení těla. Obojím způsobem vede P. Maria Lurdská ke Kristu, kterému vždy nechává přední místo. I k uzdravování tam dochází častěji při požehnání Nejsvětější svátostí.

Vraťme se nyní k vlastnímu zjevení. Lurdský pramen vytryskl až po té, co Bernardeta na pokyn Panny Marie v označeném místě vyhrabala holýma rukama hlínu, aby se napila a umyla. Všimněme si skrytého požadavku víry.

Bernardeta věděla, že tam studánka nebyla, a přece dělala, co jí bylo řečeno, včetně umytí spíše blátem než vodou. Zde bylo 25. 2. naznačeno, že se má vody s vírou užívat k pití a k omývání.

O měsíc později, 25. 3. 1858 se Paní z Massabielle představila, jak bylo již opakovaně požadováno. Řekla: „Què soy l'immaculada Councepciou. – Jsem Neposkvrněné Početí.“ Tento její titul byl církví přijat o necelé čtyři roky dříve prohlášením článku víry o Neposkvrněném početí P. M. a zakotven v názvu slavnosti 8. 12. V Lurdech vidíme potvrzení tohoto dogmatu, které zároveň sloužilo Bernardetě, neznalé ani významu slova početí, k potvrzení její hodnověrnosti.

Poslední zjevení se uskutečnilo 16. 7. jako vždy s růžencem v ruce. Pro nás by to mělo být připomínkou, že skrze modlitbu růžence můžeme obdržet mnoho milostí a Božího požehnání, nejen pro sebe, ale i pro druhé.

Slavit památku P. M. Lurdské povolil papež Lev XIII. v roce 1891 a její oslavu na celou církev rozšířil v r. 1907 Pius X.

Předsevzetí, modlitba

Pomodlím se růženec za obrácení určitého hříšníka.

„Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“ *Modlitba MI (Rytířů Neposkvrněné)*

Povánoční modlitba

Že snad není krásnějšího období, na které se člověk těší, než Vánoce, na tom se všichni shodneme. Zdá se, že česká společnost je o Vánocích mnohem víc naměkko než například Itálie, kde se Vánoce moc neslaví a dárky se dávají až na Tři krále. Naopak o Vánocích ovládnou v Čechách srdce lidí bytosti, které se jinak v osobním životě běžného Čecha zas až tak moc nevyskytují. Nevěřící člověk si ale těžko dovede představit Vánoce bez Ježíška, Mikuláše, anděla a čerta. Konec konců režisér Strach asi věděl, jaké téma vybrat, aby se jeho filmovou pohádkou Anděl Páně cítili všichni osloveni. Skloubil totiž dva prvky, které jsou v české mentalitě nerozdělitelné – Vánoce a pohádka.

Leckterému člověku by něco chybělo, kdyby neviděl o Vánocích v televizi pohádku. Že Ježíšek a spol. je ale přeci jenom něco víc než bajka, krásným způsobem ukazuje Václav Neckář ve své písni *Ježíšku z dárných dní*. S velkým jemnocitem zpěvák vzpomíná na to, jak u Neckářů nikdo neměl tu odvahu vzít dětem víru, že dárky nosí Ježíšek. I Václav sám tuto otázku odklonil, jako by cítil, že by se proti vlastním dětem provinil.

Stejně tak není vánoční stůl bez tradičního kapra a bramborového salátu, i když sotva kdo ví proč. Už dávno se v Čechách zakládaly rybníky – ryba je postní jídlo – a celá tehdejší společnost se postem připravovala na velké svátky. Znal bych to jen z knih, ale vzpomínám si jak se můj táta na Štědrý den postil. Je to skutečně zajímavé, jak se u nás tradice uchovávají, jak máme posvátný strach, aby se nevytratily, nevyhynuly, a v tomto se Čechům podařilo skutečně něco mimořádného, totiž poslat Santu Clause tam, odkud přišel – go home, my máme Ježíška.

Jak dalece jsou Vánoce u nás prodchnuty vírou v Ježíše Krista, jeho vtělení a narození, to mě nepřísluší hodnotit, jistě budou výzkumy, které se tím zabývají. Ale i zesvětštělé Vánoce mají svoji důležitost. Stávají se jakousi profánní liturgií, kterou moderní člověk potřebuje, nehledě na to, jestli se dopracoval víry nebo ne. Důležité však je, že touží alespoň po povznesení se nad obyčejný všední život a po uskutečnění přání míru, pokoje, radosti a po společenství rodiny.

Ani totalitární režim nedokázal tuto touhu po posvátnosti lidem vzít. Přivádí mě k tomu objev letošních kalných a neútluných povánočních dnů, do kterých zazněla píseň, která dokáže člověka vytáhnout z díry. Jmenuje se Modlitba a zpívá ji Vojtěch Dyk ve filmu *Anděl Páně*. Neznal jsem to jméno, ani jsem neměl možnost shlédnout film, ale zaujal mě způsob, jakým se tento 31letý moderní muž svého úkolu zhostil. Text, melodie a umělcova osobnost tu tvoří dokonalou jednotu, v hloubce, křehkosti ale i síle, v jednoduchosti podtržené prozaickou betonovou zdí coby kulisou.

Je po svátcích a pod stromeček se dárky už nekladou, skončily by s opadaným jehličím nejspíš na smetišti. Už nevoní františek, prskavky vyhasly, už se dojedlo cukroví. Kalná rána s vlezlou zimou vytlačila vánoční romantiku dennodenní cestou autobusem do práce. A přesto právě teď je čas se ptát, co nám po Vánocích zbylo? Návod k hubnutí by bylo přeci jenom

málo!? Stojíme s prázdnýma rukama a to nejcennější máme přitom před sebou: člověka jako ty a já, bez patosu, bez hlásných trub, bez přesvědčování a důkazů: Kristus je tu mezi námi přítomen i v kalném ránu ranní normality, ba právě v ní! Bůh působí v realitě – říkával pater Špidlík – to odpůrce má zapotřebí chiméry. Jsme mystické tělo Kristovo, jsme jeho tělo, jeho ústa, jsme jeho ruce, jeho nohy, hlava i SRDCE. Jímají mne závratě, svět se se mnou točí. Své božství spojil Kristus s naším lidstvím. Nestačí nám to? Nestačí, být člověkem a nic víc, ale také nic méně! Člověk je veliká věc, míní sv. Basil a dodává: skrze sebe poznávám, Bože, Tebe! Stačí tedy jednoduše být a žít s vědomím toho, že nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Pak stane se, že najdeme Jej, Ty ve mně, já v tobě, my v sobě navzájem. A budou Vánoce.

RICHARD ČEMUS

Modlitba

Hudba: Ondřej Brzobohatý

Text: Lubomír Feldek

Ó Bože, zpíváme Ti
a naše píseň letí
k Tvým bílým oblakům.

Ó Bože, jsme Tvé děti,
svůj obdiv vzdáváme Ti
i všem Tvým zázrakům.

Jsi tvůrcem světa,
kde všechno vzkvétá,
dík zázraku co slétá na bílých křídlech
z Tvých nebeských bran.

Jsi, Lásko, vůle Pána,
ty tvorům všem jsi dána,
máš křídla – slétni k nám.

Vážení a milí farníci a čtenáři Doteku,

V minulém čísle jsme se zastavili u přípravy na mši sv. a vstupních obřadů. V tomto článku bych se chtěl věnovat dokončení vstupních obřadů a bohoslužbě slova.

Vstupní obřady – dokončení

Posledně jsme skončili políbením oltáře a řekli jsme si, že symbolizuje nejen lásku ke Kristu (Jehož oltář představuje), ale také spojení s Církví vítěznou. Krásná starobylá modlitba při oskulaci (líbání oltáře) zní: „Prosíme Tě, Pane, sejmi z nás naše nepravosti, ať jsme hodni vejít do Svatyně svatých s čistou duší. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.“ Vyjadřuje tedy kajícnost a touhu po očištění – nutný předpoklad pro to, aby se člověk mohl objevit před Boží tváří.

Znamení kříže je dalším ze vstupních obřadů. Připomíná nám, že všechno máme dělat ve spojení s Kristovým křížem – že jsme křesťané a hlásíme se k Trojjedinému Bohu. Znamením kříže začínáme každou modlitbu, tím spíše tedy mši sv., která je tou nejlepší a nejsilnější modlitbou Církve.

Kněz následně pozdraví shromážděné věřící některou z formulí, které misál nabízí. Obvykle jde o citáty z Bible, které vyjadřují přání Božího požehnání, Boží milosti, resp. toho, aby Bůh byl s adresáty pozdravu (viz např. Rút 2,4; Lk 1,28). Slova pozdravu jsou vzata z Písma sv. právě proto, aby shromážděným věřícím připomněla, že zde nejsou na nějaké sešlosti, koncertě nebo divadle, ale že budou přítomni posvátnému dění. Tomu ostatně pomáhá i to, že sedes (tedy sedadlo) kněze je bokem, aby v centru pozornosti nebyl on jako člověk (moderátor, bavič, showman apod.), nýbrž oltář. Z podobného důvodu papež Benedikt XVI. zavedl umístění kříže do středu obětního oltáře, aby tak věřícím i knězi připomínal, že nejsou nějakým společenstvím zahleděným do sebe, ani že část kostela před oltářem není hledištěm a část za ním jevištěm. Kříž uprostřed má upoutat náš pohled, abychom nehleděli na sebe, ale na Krista. Pomáhá nám pochopit, že to podstatné, co se děje na oltáři, je právě Kristova oběť za nás a naši spásu. Pomáhá také uvědomit si „vertikální rozměr mše sv.“: jakoby náš pohled nutně vede vzhůru, abychom dokázali pozvednout oči od čistě lidského pohledu na mši jako nějaké „spolčo“, a viděli v ní především nadpřirozené

dění a Boží konání „pro nás a pro naši spásu“. Mnozí odborníci na liturgii říkají, že právě toto byla velká zásluha papeže Benedikta – že vrátil Boha na první místo v liturgii a varoval před jejím příliš lidským chápáním (jako by byla nějakou naší sešlostí, kterou si sami vytváříme a na Pána Boha jaksi zapomínáme).

Následuje úkon kajícího, který kněz opět uvede některou z nabízených výzev a jí pak odpovídá modlitba všech přítomných, ve které uznávají svou hříšnost a prosí Boha o milosrdenství a odpuštění. Všechny liturgické dokumenty Církve zdůrazňují, že základní podmínkou plodné (aktivní) účasti na mši sv. je „duch obrácení“. Během mše sv. tedy mnohokrát prosíme nejen o odpuštění hříchů, ale o opravdové a hluboké obrácení srdce a nápravu života – o jeho zaměření k Bohu a nechání se Jím proměnit. Není to tedy nějaký zbytečný relikv středověké upjaté zbožnosti. Připomeňme si, že mše sv. je setkáním nemocného s lékařem, hříšníka s milosrdným Otcem. Proto potřebujeme lékaři ukázat rány, aby mohly být uzdraveny. Platí zde totéž, co u zpovědi: ten, kdo tvrdí, že hřích nemá, klame sám sebe a pravda v něm není (1Jan 1,8) a nemůže být uzdraven.

Úkon kajícího se vynechává, pokud mši sv. zahajuje nějaký průvod (např. při křtinách, svatbě, na Květnou neděli, při kropení svěcenou vodou...) nebo zvláštní žehnání (např. vody).

Na úkon kajícího navazuje zpěv nebo recitace zvolání Kyrie (tedy „Pane, smiluj se“). Ono trojí opakování odkazuje na Nejsvětější Trojici, již prosíme o smilování a milosrdenství. Zároveň je toto zvolání úkonem víry v Kristovo božství, kdy napodobujeme slova slepců u Jericha (Mt 20,30), kteří na Ježíše volali: „Pane, smiluj se nad námi“ (řecky „Kyrie eleison“). Kyrie se do mešní liturgie dostalo asi v polovině 4. stol. z litaní (tam má také své místo a litanie se modlily v dlouhých procesích před liturgií).

O svátcích a slavnostech ještě po Kyrie následuje zpěv chvalozpěvu Gloria („Sláva na výsostech Bohu“). Text je svou povahou a slavnostností určen ke zpěvu, a jen pokud to opravdu není možné, může se recitovat. Chvalozpěv začíná slovy, kterými andělé oslavovali narození Spasitele: „Gloria in excelsis Deo“ (Lk 2,14). Samotný text je plný důkuvzdání a radostné vděčnosti za dílo spásy, které Bůh pro lidstvo uskutečnil a při každé mši sv. znovu zpřítomňuje. Respekt k tomuto starobylému liturgickému textu si žádá, aby nebyl nahrazován žádnými parafrázemi, nýbrž se zpíval vždy v originálním

znění (tedy aby slova nebyla měněna, resp. se nezpívala nějaká jiná píseň s pouze přibližnými slovy).

Poslední element vstupních obřadů je vstupní modlitba, kterou se kněz modlí z misálu. Po výzvě k modlitbě je schválně určena chvíle ticha, aby každý do ní mohl vložit svůj „úmysl“, na nějž chce při mši sv. myslet – lidi, za něž se chce modlit a předkládat je Božímu milosrdenství (i když mše sv. je sloužena knězem na určitý úmysl, každý účastník přesto může mít i své „úmysly“ a modlit se při ní za koho bude chtít; je sice podstatný rozdíl mezi tímto úmyslem, na nějž je mše sloužena, a soukromými úmysly účastníků, nicméně žádná prosba určitě Bohem není oslyšena, zvláště když je vyslovena v kontextu mešní oběti). Latinský název této modlitby, *kolekta*, tak hezky vyjadřuje, že kněz v tomto okamžiku ticha jakoby sesbírá (*colligere* znamená latinsky právě *posbírat, sebrat*) tyto úmysly resp. prosby přítomných věřících a vloží je do vstupní modlitby.

Texty (nejen) těchto mešních modliteb jsou velmi krásné a teologicky bohaté. Mnozí duchovní autoři je právě proto doporučují k rozjímání. Často text kolekty vyjádří hlavní rozměr daného svátku, památky nebo liturgické doby, a pomůže nám tedy hned na začátku liturgického slavení „naladit se“ na správnou notu.

Bohoslužba slova

Po skončení vstupních obřadů následuje bohoslužba slova, v níž nasloucháme Božímu slovu. Samotné téma mešního lekcionáře a systému rozdělení jednotlivých čtení by stálo za samostatný článek. Na tomto omezeném prostoru tak zmíním jen základní věci, které nám mohou pomoci tuto část mše sv. lépe prožívat a chápat.

Z praktického hlediska jen zmíním, že při prvním čtení už má být lekcionář na ambonu, abychom se vyvarovali tragikomických situací, kdy lektor zoufale gestikuluje na kostelníka (nebo předchozího čtenáře), kam že mu dal lekcionář. Vytváří se tím zbytečný chaos a odvádí pozornost od toho podstatného.

Službu lektora (tedy toho, kdo při liturgii čte čtení) může vykonávat každý pokřtěný katolík. Přednost má lektor ustanovený k této službě biskupem při

zvláštním obřadu udělení služby lektora (těch ale obvykle ve farnosti moc není). Tato služba (jako každá jiná liturgická služba) si vyžaduje pečlivou přípravu a přečtení textu předem. Obzvláště u starozákonních čtení občas v kostele slyšíme neuvěřitelné přebrepty a nesmysly. Právě proto, že lektor přednáší Boží slovo, by měl k této službě přistupovat s patřičnou zodpovědností, aby čtení nebylo utrpením pro čtenáře i posluchače.

Po čtení následuje žalm. Žalmy jsou velmi bohaté modlitby starozákonního Izraele a v křesťanské bohoslužbě mají své nezastupitelné místo. Jsou něčím víc než jen písničkou pro rozptýlení mezi čteními. Jejich text často reaguje na vyslechnuté čtení a pomáhá ho lépe pochopit. O tom ale budeme ještě hovořit v příštím čísle.

P. PER HAVLÍK

Pokračování příště

Co nás asi čeká?

At' tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! At' tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! At' Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!
(Nm 6,22-27)

Začínáme nový rok. Možná do něj vstupujeme s obavami, co přinese: Jak se bude vyvíjet situace ve světě, v naší zemi, v místě, kde žijeme, v našich rodinách, v našem osobním životě.

Nenechme se těmito obavami ochromit. Bůh nám totiž přislíbil svou blízkost:

Žehná nám – nabíjí nás svou životodárnou silou,

chrání nás – soustředí na nás svou pozornost,

rozjasňuje nad námi svou tvář – přijímá nás takové, jací jsme,

je nám milostivý – odpouští nám na základě milosrdenství,

obrací k nám svou tvář – nenechává nás opuštěné.

Dopřává nám pokoj – zbavuje nás napětí a smiřuje v nás to lidsky nesmiřitelné, pomáhá nám uzdravovat vztahy s druhými lidmi i náš vztah s ním.

Začneme nový rok s nadějí, že ve všem, co nás čeká, v radostném i těžkém, bude Bůh s námi.

Bůh nepřišel, aby s někým zatočil

Toto praví Bůh: „Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasí, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábne, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo.“ (Iz 42,1–4)

Jak se na to Bůh může dívat? Proč nezatočí s těmi, kdo jednají nespravedlivě, kdo druhým ubližují? Bud' je mu to jedno, a o takového Boha nestojíme, nebo nic udělat nemůže, a pak ho nepotřebujeme.

Takové úvahy vyjadřují naši touhu po spravedlnosti. Někdo by ji přeci měl pevnou rukou zajistit! Máme ale pochopitelně na mysli ty velké nespravedlnosti, které druhým ubližují moc. Naše malé nespravedlnosti a ublížení přehlízíme, ty se tak nějak nepočítají, ty považujeme jen za takové drobné nedokonalosti. Anebo si naopak připadáme tak nalomení, slabí, skomírající, že se bojíme, že Bůh zatípne i nás.

O Vánocích jsme slavili, že se Bůh rozhodl odpovědět, že s tím přišel něco udělat. Naštěstí má jinou představu o řešení. Bůh neposílá svého služebníka, aby s někým zatočil, aby dorazil zlomené a zamáchl slabé a zatípl skomírající. Přichází je naopak podepřít, uzdravit, přivést k životu. Chce rozdmýchat každou jiskřičku spravedlnosti a pokoje v našich srdcích.

Nemusíme se ho bát, ale ani pokrytecky zlehčovat vlastní nespravedlnost.

Jeho ruka je silná, ale ne tvrdá, je vedena soucitem, a ne hněvem.

Můžu odložit svoje představy a otevřít se jeho řešení, jemu samotnému.

Pro děti

Vyprávění o uvedení Páně do chrámu

Když uplynulo čtyřicet dní od narození , přinesli jej s do v Jeruzalémě. Přišli ho představit Pánu, jak jim to ukládal . Přitom obětovali dvě . V tom do vešel . Byl to spravedlivý muž, kterému Bůh slíbil, že nezemře, dokud neuvidí Mesiáše. Vzal si do náručí a Boha. i se divili jeho slovům. Potom jim požehnal. V byla také prorokyně , stará vdova. Když to všechno viděla, Boha a vyprávěla o každému, kdo očekával vykoupení. spolu s vykonali vše podle a vrátili se do Nazareta. Tam rostl a byl plný Boží moudrosti.

Nápověda:

Ježíš

Maria

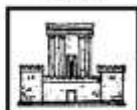
Josef

Anna

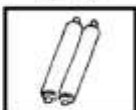
Simeon

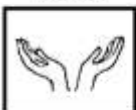
chrám

holoubata

zákon

chválit

Převzato z www.brno.biskupstvi.cz/kc/

Ze života farnosti

Sobota 11. 2. – Panna Marie Lurdská

Světový den nemocných. Tento den nám má připomínat, že jsou lidé, kteří jsou nemocní a trpí. Světový den byl vyhlášen roku 1993 z podnětu papeže Jana Pavla II.

Jarní prázdniny v Přířovicích

Mládež z farnosti opět vyrazí během jarních prázdnin do diecézního centra mládeže v Přířovicích. Termín **5.–10. března 2017**.

Přihlašování do 28. února 2017 u Jany Dufalové.

Cena 1600 Kč (doprava, ubytování, strava, ostatní náklady kromě vleků), zaplatit je třeba nejpozději do 28. února 2017 na účet 1020721045/6100 se jménem účastníka ve zprávě pro příjemce.

S sebou (pro sjezdaře) je třeba mít adekvátní **obnos na vlek** (tj. 200 Kč/den).

Sraz v neděli 5. března 2017 v 7:15 na autobusovém nádraží ve Vlašimi. Po naložení věcí do objednaného autobusu přejedeme do Domašína, kde začneme společnou mši svatou v 8.00 v kostele, po mši svaté odjedeme do Přířovic. **Návrat** v pátek 10. března 2017 kolem 20:00 na autobusové nádraží ve Vlašimi.

Ubytování v diecézním centru života mládeže Přířovice v prostorách k tomu účelu přizpůsobené fary.

Bližší informace u Jany Dufalové a na internetových stránkách naší farnosti.

Pozvánka na Manželskou duchovní obnovu 2017

Drazí manželé,

chceme Vás opět pozvat na duchovní obnovu, která se bude konat 18. 2. a 19. 2. 2017. Letos se bude konat ve vlašimské farní besídce, která je hned vedle kostela sv. Jiljí.

Mottem letošní manželské duchovní obnovy jsou slova žalmu 40, *Tu jsem řekl: Hle, přicházím, jak ve svitku knihy o mně stojí psáno. Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru.* (Žl 40,8–9). Témata

přednášek jsou hledání Boží vůle a návrat k našemu povolání k manželství. Budeme přemýšlet, rozjímat, diskutovat ve společenství i v páru a obnovovat vztah k Bohu i ke svým manželům a manželkám.

Celou obnovou nás budou doprovázet P. Tomáš Kábele jako přednášející i zpovědník, P. Petr Havlík a přednášející Ivanka a Martin Čihákovi, kteří poskytují i rodinnou poradenskou službu, které můžete využít.

Podrobné informace i přihlášku najdete na internetových stránkách naší farnosti.

Farní charita Vlašim

Čtvrtek 2. 2. 2017 – 16:00 – Klub seniorů při FCH Vlašim – Zaměřeno na rukodělnou činnost, která bude pro podporu misijní činnosti.

Místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

Úterý 7. 2., 14. 2., 21. 2., 28. 2. – 14:00 – Trénování paměti

Místo: FCH Vlašim – 2. patro, Lidická 1715, Vlašim

Čtvrtek 9. 2. 2017 – 15:30 – Přednáška PhDr. Ireny Lesové

Téma: **Lidský věk – etapy zrání (psychosociální problémy)**

Místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

Čtvrtek 16. 2. 2017 – 16:00 – Klub seniorů při FCH Vlašim

Přednáška Mgr. Jiřího Říhy – Spisovatelé Podblanicka

Místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

Sobota 18. 2. 2017 – 16:00 – Benefiční koncert „Děkujeme Vám 2017“

Poděkování tříkrálovým dobrovolníkům. Bohatý hudební program, vyhlášení a předání cen vítězům 3. ročníku výtvarné soutěže „Tříkrálové pomáhání“ na téma „Jak pomáhá Charita“, zážitkový doprovodný program pro děti a mnohé další bude náplní sobotního odpoledne.

Místo: Kulturní dům Blaník, Vlašim

Čtvrtek 23. 2. 2017 – 16:30 – Klub seniorů při FCH Vlašim

Společenské hry

Místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

Výsledky Tříkrálové sbírky 2017

Bílkovice	5055	Nemíř	3100
Bolina	5558	Nesperry	7581
Bolinka, Obora	6250	Pavlovice	5795
Ctiboř	5490	Pravětice	1607
Dálkovice	1600	Pravonín	13451
Daměnice	4751	Radošovice	16764
Domašín	18697	Rataje	5765
Dub	1900	Římovice	8960
Dubějovice	11880	Tehov	5113
Chlum	7826	Tisek	4810
Javorník	11954	Trhový Štěpánov	11491
Jinošov	2159	Velíš	14531
Kladruby	13021	Vlašim	175944
Kondrac	13658	Vracovice	16372
Libež	4940	Zdislavice	14903
Malovice	5010	Znosim, Polánka	2801
Miřetice	7263	CELKEM	448529
Načeradec	12529		

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz,
Klara.Vondrackova@seznam.cz

Vychází 10x ročně, uzávěrka 20. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč

Tisk: Karel Pazdera, Pod tratí 1511, Vlašim